

TRAIAN TANDIN

CRIMINALI ROMÂNII CONDAMNAȚI LA MOARTE

EDITURA

NEVERLAND

Cuprins

Cuvânt-înainte	6
Prefață	13
Pedeapsa capitală	13
Ritualul execuției prin împușcare.....	29
Criminalul a cerut să fie spânzurat	35
Un criminal fioros	36
Un asasin sângeros	39
Prima dobrogeancă condamnată la moarte	42
Uciderea bestială a unui copil	43
Trei prostituate asasinate și mutilate	44
Proaspăt polițist la biroul crime	46
Noaptea în care tatăl a luat chip de diavol	52
Adevărul este ascuns timp de 10 ani	55
Asasinul cu o cicatrice pe frunte.....	61
Servitorul – unealta amantului ucigaș	63
Dezmăț și sânge la casa „americanului”	66
O răzbunare feroce și o înscenare polițistă	71
O crimă bestială	76
„O crimă perfectă”	79
Criminalul a fost cunoscut cu 7 ore înaintea omorului	80
Asasinul în serie din viile Panciu.....	82
Gelozie morbidă.....	89
Hold-up asupra mașinii băncii R.P.R.	101
Dublu asasinat la Oradea.....	121
Condamnat la moarte și executat pentru dublu asasinat	129
Trunchiul din fântâna părăsită	131
Criminalul a ajuns în fața plutonului de execuție	136
Concluzii de învinuire	138
Blestemul Mănăstirii Chiajna	145
Un pedofil și o crimă abominabilă.....	150

Ipoteză... neprevăzută.....	157
Crimă pasională plănuită 40 de ani	162
Un soț cu chip de bestie	165
Asasinarea unui preot.....	169
Împușcarea unui milițian.....	173
Nu totdeauna poștașul sună de două ori	178
Spărgătorul asasin	182
Condamnați la moarte	189
Cel mai feros asasin în serie din analele judiciare moderne	194
Ceasul victimei demască ucigașul	204
Asasinarea unui casier	209
Unde se află cadavrul.....	218
Asasinatul din Moldova-Nouă	224
Criminalul și-a uitat toporul lângă cadavru	230
Lentila de ceas.....	234

CUVÂNT-ÎNAINTE

Colonelul Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut în toată țara atât de colegii săi, prin reușitele profesionale, cât și de marele public în urma editării a 65 de cărți, care au avut un real succes de librărie și de prestigiu, dacă n-ar fi să amintim decât: „Enigmele căpitanului Roman”, „Dilemele căpitanului Roman”, „Bolidul verde”, „Pedeapsă în stil american”, „Cazul Rîmaru”, „Asasin fără voie” sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist intitulată „Adio Ringo”.

După apariția fiecărei cărți, presa de specialitate și posturile de televiziune cu emisiuni de profil, au elogiat reușitele autorului care a creat în literatura polițistă un personaj foarte îndrăgit de cititori – căpitanul Roman – nimeni altcineva decât prototipul eternului ofițer de judiciar român (de ce numai străinii să-l aibă pe al lor!).

Ofițerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 34 pentru televiziune (vă amintiți serialul „Enigma” de la TVR?), iar 8 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („Câinele de serviciu”, „Hoții de buzunare”, „Ascultarea martorului”, „Experimentul judiciar”, „Patrula de poliție pedestră”, „Patrula auto de poliție”, „Protecția locuinței” și „Acțiunea Gladiola”).

La acestea s-au adăugat sute de articole și reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne („Pentru Patrie”, „Poliția Română”, ziarele județene de poliție) în cotidiene, reviste săptămânale, bilunare, lunare și almanahuri.

O carieră literară prodigioasă în care aduce prin tot ce scrie sufletul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni, că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer judiciar timp de 25 de ani și încununat în această carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în anul 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durată de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt ... secret, el este, în cărți, „Căpitanul Roman”.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu

faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Țiți Dumitriu (Dumitriu III), sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor” al artei criminalistici! „Șpiț”, cum era poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de miliție la numai 20 de ani. După cinci ani de activitate la formațiunile cercetări penale, economic și ofițer operativ de sector – patru ani la Hunedoara și un an la Circa 20 din Capitală –, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel”-ul miliției, respectiv la Serviciul crime al Direcției judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici a devenit un elev sânguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica, cu care a înconjurat țara în lung și în lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuți. Apoi, și-a luat „zborul” singur ...

Deunăzi, venind vorba despre Traian Tandin, Ceacanica, prietenul meu de inimă, pentru care îi aduc un pios omagiu și pe această cale, mi l-a caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat comisar T.T., judiciaristul din el l-ar «ucide»!...”

Aceste frumoase cuvinte pot fi găsite și pe ultima copertă a cărții lui Traian Tandin intitulată „*Din jurnalul unui polițist*”, prima carte polițistă apărută după revoluție, care s-a bucurat de un imens succes. Un jurnal al unui criminalist de excepție ce urmărește traiectoria devenirii sale, a perfecționării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul celor cinci ani până ajunge cel mai invidiat serviciu din toată miliția: omoruri!

Botezându-l „Comisarul” (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin) Ceacanica și-a exprimat satisfacția de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură care prindea criminalii și rezolva cazurile printr-un fler și finețe psihologică aparte, aidoma comisarilor-meseriași de odinioară. De aceea l-a ținut „aproape” și după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi se întâlneau la „șuete de taină” și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „Comisarul” și unde despicau împreună firul în șaisprezece, analizând pistecele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peștilor?) căpătase și o altă pasiune: cea a scrisului. Unde înregistra succes de public, relatând numai

cazurile pe care le rezolva personal. De fapt, debutul său în literatură a început în anul 1975, la revista „Pentru Patrie”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman”. Un duel al minții, unde cititorii îmbrăcau „pe viu” haina ofițerului judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea în revista „Pentru Patrie”, singura din peisajul publicistic de atunci unde se strecurau cazuri despre criminalitatea din România și care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme polițiste”. Totodată, în țară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma”.

Și așa a început evoluția literară a „comisarului” care a publicat – bineînțeles, cu același erou, „căpitanul Roman” – nu una ci cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el.

Dar ofițerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetățeni. Fiindcă starea infrațională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea „inexistentă”), el a scris o carte foarte complexă intitulată „Cum să ne ferim de infractori”, bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Asta pentru că, în realitate, starea de infraționalitate era destul de ridicată, iar cetățenii nu cunoșteau nimic, fiind lipsiți de cele mai elementare noțiuni de autoapărare în fața infractorilor.

Așadar, cartea era destinată pregătirii antiinfraționale a românilor, pentru publicarea ei, fiind necesare avizele Cenzurii (securității) și șefului Inspectoratului General al Miliției, generalul-locotenent Constantin Nuță. Securitatea a dat aviz favorabil considerând lucrarea benefică atât timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect, pe varietatea principalelor genuri de infracțiuni. Generalului Nuță i-a plăcut și lui foarte mult inițiativa și, apreciind că lucrarea este de anvergură și va avea mare efect la public, a intenționat s-o semneze el, ca șef al Miliției Române.

Traian Tandin, care avea atunci gradul de căpitan și era un mare entuziast (ca toți tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuță (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătățită cu coniac Metaxa), considerând un furt pe față de inteligență. Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofițer. Deși era cotate ca cel mai bun specialist din țară în materie de omoruri la vremea respectivă, Nuță citându-l personal prin nu mai puțin de 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, ca drept mulțumire, pentru rezolvarea

respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la circa 21 miliție din Capitală.

Iată, așadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioților. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experiența profesională pe care o avea ofițerul, el nu putea rămâne la o circă de miliție, generalul Vasile (inspectorul-șef al Capitalei) promovându-l imediat ca șef al Brigăzii furturi auto-moto din cadrul Serviciului Circulație I.M.B. Brigadă prin excelența cu profil judiciar, în anii 80 înregistrându-se în București peste o mie trei sute de furturi de autovehicule și motorete, anual.

Aici, Traian Tandin și-a format o echipă din tineri ofițeri și subofițeri și a început „asaltul”, reușind ca în anii 1982–1983 să reducă furturile de auto-moto la cifra de 300, anual. Totodată, în acești doi ani, brigada sa a fost declarată cu cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliției Capitalei. Însuși generalul Nuță l-a mai citat pe țară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, iar multe ziare și publicații au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoților de mașini și motorete, a autorilor unor omoruri, loviri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escroci, spărgători de locuințe, hoți de buzunare și infractori de tot felul).

În urma acestor succese și crezând că generalul Nuță l-a iertat, Traian Tandin a comis o a doua „greșeală”. În sensul că, în vara anului 1983, a publicat la Editura Dacia, din Cluj-Napoca, o interesantă carte de enigme polițiste, după cazurile rezolvate de el în ultimii trei ani și intitulată „Bolidul verde”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. În 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărții în limba rusă: „Zelenii meteor”.

Când generalul Nuță a aflat, la sfârșitul anului 1983, de această carte a „comisarului” (neangajând instituția miliției nu mai fusese obligatorie și aprobarea șefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”) s-a făcut foc și pară. Fără a ține seama de meritele ofițerului cu brigada sa în stârpirea stării infracționale de pe raza Capitalei, precum și de faptul că statul român încasase după urma acestei cărți o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutare lui Traian Tandin la Circa 3 miliție din Capitală, ca simplu lucrător judiciar, cu mențiunea să fie „supravegheat” și interzis să mai fie în vreun fel promovat.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuță, șeful Miliției Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofițer și l-a pus să dea o umilitoare declarație scrisă prin care se obligă să nu mai scrie absolut nici un rând, la prima „abatere” urmând să fie dat afară din miliție. Și comisarul a scris-o plângând ...

Iată unde a dus furia agramaților și a infractorilor-afaceriști care conduceau miliția în vremea respectivă. După revoluție s-a dovedit cine au fost generalii Nuță, Mihalea (loctiitorul primului) și colonelul Bărbulescu. Niște bișnițari și infractori de drept comun, care lucrau mână în mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută și bijuterii. O altă parte venea din jefuirea banilor lucrătorilor de miliție din Capitală și din țară care trebuiau să cotizeze mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „Victoria” București (club al Miliției Capitalei, al cărei președinte era colonelul Bărbulescu), bani care nu se înscriau în evidențe (negri) și intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliție îndrăznea să nu cotizeze (sumele erau fixe) era dat imediat afară din instituție ...

În afara acestor bandiți, „comisarul”, care împlinise 20 de ani de poliție, a trebuit să stea „ascuns” la biroul judiciar al Circumscripției 3 miliție, până la revoluție. În toți acești ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat nici un rând, nici chiar cu pseudonim. A scris însă pentru sertar, intenționând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (există această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatri din rețeaua medicală a M.I., care-l îndrăgeau și aveau de la el toate cărțile publicate). După această pensionare putea să-și publice liniștit cărțile, nemaivând probleme cu generalul Nuță sau altcineva din comanda miliției. Era nevoie doar de avizul „cenzurii”, compusă din trei ofițeri de securitate, oameni de litere care și ei îl îndrăgeau pe „comisar”.

Dar n-a fost să fie așa. Traian Tandin, fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele” acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el și nu numai. Noua conducere a poliției, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar” redactor șef al tinerei publicații care lua ființă „Poliția Română”. După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă, fiind felicitat personal de ministrul de interne pentru întreaga activitate în slujba poliției.

Cât privește cartea „Cum să ne ferim de infractori”, pe care voia s-o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție, sub semnătura „comisarului”, bineînțeles, la editura Ministerului de Interne.

Continuându-și mai departe vechea preocupare de a fi cât mai util compatrioților săi, Traian Tandin a mai publicat două cărți în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației, intitulate „Sus mâinile, domnilor infractori!” și „Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor”. După aprecierea specialiștilor în materie, cu această ultimă carte „comisarul” a intrat în istoria filologiei, dicționarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenții la litere.

O activitate prolifică, pe măsura experienței sale de expert în afaceri judiciare și a talentului literar.

Pe măsura bogatei sale activități de polițist și scriitor, Traian Tandin a excelat prin zelul său și în strângerea unei impresionante arhive judiciare din care și-a tras seva publicării unor cazuri și articole de excepție, precum și a cărților „Cazul Râmăru”, „Cazuri judiciare celebre în România”, „Jafuri celebre în România”, „Erori judiciare în România”, „Femei asasine în România”, „Crime pasionale în România”, „Discipolii crimei în România”, „Judiciariștii de altădată”, „Vânătorii de criminali”, „Comisar la omoruri”, „Jafuri celebre în lume”, „Evadări celebre”, „Erori judiciare în lume”, „Femei asasine pe mapamond”, „Crime sexuale în lume”, „Criminali din lăcomie în lume” și altele, în total 65 de cărți polițiste de mare succes.

În acest context se înscrie și cartea de față „Criminali români condamnați la moarte”, o noutate în peisajul nostru publicistic căreia îi prevăd un succes indiscutabil.

EUGEN TEODORU

PREFAȚĂ

PEDEAPSA CAPITALĂ

Crimă și pedeapsă. Ecuația unei dualități eterne pe care societatea omească a trebuit să o accepte ca pe o sfidare niciodată rezolvată pe de-a-ntregul. Sigur, evoluția moravurilor, creșterea capacității de a înțelege rădăcinile răului și de a discerne între diferitele nuanțe ale pericolului social implicat de acesta a condus la o treptată obiectivare a raportului infracțiune/pedeapsă.

Incertitudinile însă au rămas, după cum fără un răspuns sigur a rămas și întrebarea privind *dacă* și *cum* traumele produse prin violență pot fi cicatrizate, *dacă* și *cum* vinovatul își poate ispăși, într-un fel sau altul, vinovăția.

În acest lung și complicat proces de căutare a justei măsuri timpul a inovat continuu, modelând, gradualizând, făcând să dispară anumite pedepse și inventând altele.

Una singură a rămas, teribilă și atroce, sfidând legile firii, în ciuda ineficienței sale demonstrate: pedeapsa capitală. Și asta chiar dacă, printr-un șiretlic statistic, vrem să ne creăm iluzia că această formă barbară de a soluționa problema pedepsirii autorilor unor acte ele însele de incalificabilă atrocitate va fi pe cale de dispariție. (Într-adevăr, majoritatea statelor, numeric vorbind, au desființat sau măcar suspendat această pedeapsă, dar ea continuă să fie aplicată în țări care, ca populație, însumează mai bine de 2/3 dintre locuitorii Terrei!).

Nu, pedeapsa cu moartea există, e o realitate, și existența sa este, aparent inexplicabil, deasupra sistemelor social-politice, deasupra nivelului de bunăstare materială, chiar deasupra gradului de dezvoltare morală a societății. Așa a fost dintotdeauna, și așa este încă și astăzi.

Numărul adversarilor pedepsei cu moartea este imens. În acest sens, am aminti, de pildă, că în urmă cu două secole au răsunit apelurile celor care s-au ridicat împotriva pedepsei capitale, cerând abolirea ei. Astfel, în Franța (al cărei cod a servit ca model multor țări), s-a făcut auzită vocea lui Lamartine, care, în 1838, spunea în Camera deputaților: „Nu, cheia de boltă a societății nu este moartea, este moralitatea legilor sale!”

În 1848, Victor Hugo, în stilul său caracteristic, imaginase o frază ce trebuia gravată în piatră și bronz: „Pedeapsa cu moartea este regimul special și etern al barbariei!”